

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 31. ledna 2025 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Brázdilové a soudců Mgr. Stanislava Králíka a Mgr. Roberta Pacovského odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného 23. 4. 1963, a poškozených nezletilé [jméno] [příjmení], narozené [datum], nezletilé [jméno] [příjmení], narozené [datum], a nezletilého [jméno] [příjmení], narozeného [datum], zastoupených opatrovníci [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátkou, se sídlem [adresa], proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. listopadu 2024 č. j. 2 T 89/2024-809, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se z titulu odvolání podaného obžalovaným napadený rozsudek zrušuje ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozenému nezletilému [jméno] [jméno] [jméno], narozenému [datum].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že
obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], bez zaměstnání, trvale bytem [adresa], t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha – Ruzyně,

při nezměněném výroku o vině zločinem sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, přechinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku, zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a přechinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku a nezměněných výroch o uložených trestech, ochranném opatření v podobě ochranného léčení sexuologického v ústavní formě a náhradě škody poškozeným nezletilým [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení],

je podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinen zaplatit poškozenému nezletilému [jméno] [jméno] [jméno], narozenému [datum], zastoupenému zmocněncem [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátem, se sídlem [adresa], částku 200 000 Kč s 12,75 % úrokem z prodlení ročně od 22. 11. 2024 do zaplacení, jako náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený nezletilý [příjmení] [jméno] [jméno], [datum narození], zastoupený zmocněncem [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátem, se sídlem [adresa], odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání poškozených nezletilých [jméno] [příjmení], narozených [datum], nezletilých [jméno] [příjmení], narozených [datum], a nezletilého [jméno] [příjmení], narozeného [datum], zastoupených opatrovníci [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátkou, se sídlem [adresa], zamítají.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změn.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024 č.j. 2 T 89/2024–809 byl obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození], uznán vinným pod bodem I. a), b) zločinem sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem II. a), b) zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem III. přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku, pod bodem IV. zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem V. přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že:

I. a) v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2021 do 25.09.2023 na dosud nezjištěném místě, nejméně v jednom případě přiměl k provádění sexuálních praktik nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] s jeho sestrou nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] spočívajících v tom, že nazí nezletilí [anonymizováno 14 slov], přičemž obžalovaný celý akt nahrával videokamerou zn. Lamax a zasahoval do něj svými rukama, kdy jednání se dopouštěl, ačkoliv mu byl znám věk nezletilých, neboť se jedná o děti jeho sestry [jméno] [příjmení], s nimiž se pravidelně stýkal a zneužil tak jejich bezbrannosti, neboť nezletilí s ohledem na svůj věk nemohli mít dostatečné znalosti a vědomosti, aby chápali smysl jeho jednání a byli schopni jasného projevení nesouhlasu s tímto jeho jednáním,

b) v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2021 do 25.09.2023 na dosud nezjištěném místě, nejméně v jednom případě přiměl k provádění sexuálních praktik nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] s jeho sestrou nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] spočívajících v tom, že nezl. [jméno] [příjmení] prováděla [anonymizováno 5 slov] [jméno] [příjmení] a [anonymizováno 10 slov] [jméno] [příjmení] [anonymizováno 5 slov] [anonymizováno] [anonymizováno] [jméno] [příjmení] [anonymizováno 5 slov] [anonymizováno] [anonymizováno], přičemž obžalovaný celý akt nahrával videokamerou zn. Lamax a zasahoval do něj svými rukama, kdy jednání se dopouštěl, ačkoliv mu byl znám věk nezletilých, neboť se jedná o děti jeho sestry [jméno] [příjmení], s nimiž se pravidelně stýkal a zneužil tak jejich bezbrannosti, neboť nezletilí s ohledem na svůj věk nemohli mít dostatečné znalosti a vědomosti, aby chápali smysl jeho jednání a byli schopni jasného projevení nesouhlasu s tímto jeho jednáním,

II. a) za účelem svého sexuálního uspokojení v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2021 do 25.09.2023 na dosud nezjištěném místě nejméně v jednom případě v době soulože mezi nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] a nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození], vložil obžalovaný svůj pohlavní úd do ruky a úst nezl. [jméno] [příjmení], přičemž akt zaznamenal videokamerou zn. LAMAX a jednání se dopouštěl, ačkoliv mu byl znám věk nezletilých, neboť se

jedná o dceru jeho sestry [jméno] [příjmení], s níž se pravidelně stýkal a zneužil tak její bezbrannosti, neboť nezletilá s ohledem na svůj věk nemohla mít dostatečné znalosti a vědomosti, aby chápala smysl jeho jednání a byla schopna jasného projevení nesouhlasu s tímto jeho jednáním,

b) za účelem svého sexuálního uspokojení v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2021 do 25.09.2023 na dosud nezjištěném místě nejméně ve dvou případech, kdy v jednom případě mezi obžalovaným a nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] docházelo ke vzájemné masturbaci, [anonymizováno] [role v řízení] [anonymizováno 6 slov] [jméno] [příjmení] [anonymizována čtyři slova] [role v řízení] [anonymizováno 6 slov] [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [datum narození], přičemž akt zaznamenal videokamerou zn. LAMAX a jednání se dopouštěl, ačkoliv mu byl znám věk nezletilého, neboť se jedná o syna jeho sestry [jméno] [příjmení], s nímž se pravidelně stýkal a zneužil tak jeho bezbrannosti, neboť nezletilý s ohledem na svůj věk nemohl mít dostatečné znalosti a vědomosti, aby chápal smysl jeho jednání a byl schopen jasného projevení nesouhlasu s tímto jeho jednáním,

III.) v přesně nezjištěné době od roku 2021 do 25.09.2023 na přesně nezjištěném místě zaznamenal videokamerou zn. Lamax C3 Fullhad a následně přechovával na USB flash disku zn. Ridata 32 GB videozáznamy zobrazující [anonymizováno 6 slov] [jméno] [příjmení], [datum narození] a nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození], [anonymizována tři slova] s nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození], orální praktiky, pohlavní a anální styk mezi nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] a nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození], a jeho orální a anální styk s nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození], ačkoliv věděl, že se jedná o osoby mladší 15 let, neboť se jedná o děti jeho sestry [jméno] [příjmení], se kterými se stýkal,

IV.) v době od 01.07.2023 do 25.09.2023 na pozemku parc. č. 750/1 v k.ú. [obec], okr. [obec] za účelem svého sexuální uspokojení nejméně v jednom případě nezl. [jméno] [jméno] [jméno], [datum narození] [anonymizováno 10 slov], přičemž svého jednání zanechal poté, co mu nezletilý řekl stačí, a takto jednal, ačkoliv věděl, že se jedná o osobu mladší 15 let, neboť se s jeho rodinou stýkal,

V.) od přesně nezjištěné doby, nejméně dne 25.09.2023 přechovával v obytném vozidle stojícím na pozemku parc. č. 750/1 v k.ú. [obec], okr. [obec], na USB flash disku zn. Ridata 32 GB celkem 8.544 ks fotografií a 216 videí s vyobrazením osob zjevně mladších 18 let provádějící masturbaci, orální praktiky, pohlavní styk, anální styk, a to jak mezi sebou, tak s osobami dospělými a dále fotografie dívek a chlapců v polohách vyzyvavě předvádějící pohlavní orgány.

2. Za tyto trestné činy byl obžalovanému podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 let a 8 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to kamery zn. Lamax C3 Fullhad s paměťovou kartou 32 GB zn. Kingston SDCS2 č. 31626-010A00LF, fotoaparátu zn. Aiptek s paměťovou kartou 512 MB zn. Kingston č. 9930158-007.A, flash disku zn. Ridata, oranžové barvy, 32 GB, mobilního telefonu zn. Nokia C22 IMEI: 1358210700667465/13, IMEI:2 358210700667473/13, sim karty O2 č. 8942031022030927075, sim karty T-mobile č. 8942001640318047641, sim karty Yettel č. 89359050100533609096. Kromě toho bylo obžalovanému podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě.

3. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozeným nezletilé [jméno] [příjmení], narozené [datum], nezletilé [jméno] [příjmení], narozené [datum], a nezletilému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], každému částku ve výši 200 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení od právní moci rozsudku do zaplacení. Podle téhož ustanovení byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozenému nezletilému [jméno] [jméno]

[jméno], narozenému 21. 12. 2014, částku ve výši 200 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení za období od 21. 11. 2024 do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] a poškození nezletilí [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], zastoupení opatrovníci [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátkou.

5. Obžalovaný [jméno] [příjmení] směřuje své odvolání do výroku trestu odnětí svobody a zařazení do příslušného typu věznice. Odvolatel je si vědom, že mu přitěžuje vícero okolností ovlivňujících konečnou výměru trestu, na druhou stranu se však domnívá, že soud prvního stupně nesprávně shledal jako přitěžující okolnost, že je mu v minulosti byla ukládána ochranná sexuologická léčba, a nedostatečně hodnotil na jeho straně okolnosti polehčující. Obžalovaný za nejvýznamnější okolnost pro ukládání trestu odnětí svobody a jeho výměry považuje u jeho osoby zjištěnou sexuální deviaci ve formě pedofilie – efebofilie, která byla zjevně hlavní příčinou projednávané trestné činnosti, a která měla vliv na jeho ovládací schopnosti, které byly v době páčání trestné činnosti podstatně sniženy. Odvolatel poukazuje na v minulosti vykonané ochranné léčby, která byla ukončena s odůvodněním, že jejich trvání nadále není třeba, což se ukázalo být nesprávným, přičemž dle jeho názoru mu tato okolnost nemůže být přičítána k tíži, neboť tato opatření ve své podstatě řeší poruchy duševního zdraví z medicínského hlediska a nemají žádný represivní charakter. Jako nepřipadná se tak jeví výtka soudu, že se obžalovaný dosud nenapravil, a to právě i přes absolvovanou léčbu, za situace, kdy obžalovaný zkrátka není duševně zdravý a je úlohou státu, aby jeho nepříznivý duševní stav, který opakovaně vyústil v páčání trestné činnosti, prostřednictvím ochranného léčení kompenzoval. Pokud tedy bylo obžalovanému v minulosti ukončeno ochranné léčení, považuje to za selhání systému. Lze jistě namítat, že obžalovaný mohl sexuologické léčení u lékaře psychiatra vykonávat dobrovolně, nicméně toto by se dalo předpokládat od průměrně rozumově nadaného člověka, k čemuž obhajoba uvádí, že obžalovaný se intelektově pohybuje na hranici průměru a podprůměru (IQ 80) a jeho osobnost je nepříznivě strukturovaná, což u něj znamená poruchu osobnosti, a je tedy otázkou, zda obžalovaný splňuje kritéria pro průměrně rozumově nadaného člověka a co od něj lze spravedlivě očekávat. Vzhledem k tomu, že na spáchání trestné činnosti měla zásadní podíl zmíněná sexuální parafilie obžalovaného, tento považuje za nejefektivnější řešení pro obžalovaného, ochranu společnosti i předcházení další trestné činnosti uložené ochranné léčení v ústavní formě, nikoliv samotný výkon trestu odnětí svobody. Jestliže soud prvního stupně v neprospěch obžalovaného hodnotil i jím tvrzené požití alkoholu při páčání trestné činnosti, které mělo přispět ke snížení ovládacích schopností obžalovaného jeho vlastním přičiněním, upozorňuje odvolatel na závěry znaleckého posudku k duševnímu stavu obžalovaného, v němž je konstatováno, že případné požití alkoholu při páčání trestné činnosti obžalovaným mohlo mít z forenzního hlediska pouze nepodstatný vliv. Odvolatel poukazuje na to, že písemné odůvodnění rozsudku, co se týče této otázky, se oproti stručnému ústnímu odůvodnění rozsudku po jeho vyhlášení podstatně odlišuje, když soud prvního stupně v ústním odůvodnění rozsudku nepřikládal příliš váhu vlivu sexuální deviace obžalovaného na jeho ovládací schopnosti a snížení ovládacích schopností přičítal spíše požívání alkoholu než duševní poruše. Písemné a ústní odůvodnění rozsudku se tak v tomto ohledu výrazně odlišují, což podstatně narušuje transparentnost napadeného rozsudku. Odvolatel tak považuje s ohledem na shora uvedené okolnosti, projevenou lítost obžalovaným a v neposlední řadě s ohledem na jeho prohlášení viny, uložený trest odnětí svobody za nepřiměřeně přísný, včetně zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou a domnívá se, že pokud by obžalovanému byl ukládán trest v délce přesahující 8 roků, jsou zde dány důvody pro zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice, tedy do věznice s ostrahou. Namítá, že jednání obžalovaného nevykazuje typické násilí, respektive donucení násilím či pohrůzkou násilím, že obžalovaný nikdy neměl ve výkonu

trestu odnětí svobody problémy s chováním a v neposlední řadě je mu ukládáno ochranné sexuologické léčení a povinnost k odčinění nemajetkové újmy. Ve věznici s mírnějším režimem by bylo lépe dosaženo účelu trestu mimo jiné zejména v rámci možností pracovního zařazení i případného výkonu ochranného léčení, což by mělo být podstatné nejen pro obžalovaného a poškozené, ale pro celou společnost, a to ve vztahu k povinnosti obžalovaného hradit dluhy a kompenzování duševní poruchy.

6. Pokud jde o nárok na nemajetkovou újmu, obžalovaný se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že takový nárok poškozených na peněžní zadostiučinění dán je, nesouhlasí však s výší stanoveného plnění u každého z poškozených, ani s přiznaným příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení. Odvolatel poukazuje na znalecký posudek z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, vypracovaný k osobám všech poškozených, z něhož nevyplývá, že by k okamžiku vyhlášení rozsudku někdo z poškozených vykazoval výrazné negativní prožívání jednání obžalovaného v takové míře, v jaké to bývá typické u dané trestné činnosti. Odvolatel polemizuje se závěrem soudu prvního stupně, který za značnou míru zásahu do důstojnosti a vážnosti fyzické osoby vyžadující zadostiučinění považuje zejména újmu, kterou tato osoba vzhledem k intenzitě, povaze a časovému rozsahu považuje jako závažnou, přičemž u poškozených nic takového pozorováno nebylo, natož aby to odůvodňovalo zadostiučinění ve výši 200 000 Kč. Odvolatel nemůže souhlasit ani s konstatováním soudu prvního stupně, že není jasné, jaký dopad bude mít jednání obžalovaného na poškozené v budoucnosti, což je nepochybně poznámka validní, nicméně soud musí věc posuzovat na základě důkazního stavu ke dni rozhodování. Vzhledem k tomu, že žádné takové závěry dosud učiněny nebyly, domnívá se, že je na místě přiznat zadostiučinění výrazně nižší, než jsou částky uvedené, které jsou typické pro obdobnou trestnou činnost, ale za situace, kdy poškození jednání pachatele vnímají úkorněji a trpí vážnými psychickými obtížemi. Kromě toho nelze nezmínit majetkové poměry obžalovaného, který je osobou nemajetnou, bez příjmu, pod exekucním zatížením. Zaplacení částek v uvedené výši není v jeho silách, když nyní bude vykonávat dlouhodobý trest odnětí svobody, po propuštění bude již v důchodovém věku a nelze předpokládat, že by dosahoval takových příjmů, aby náhradu nemajetkové újmy mohl zaplatit, když navíc poukazuje na výši úroků z prodlení, které přisouzené částky nepřiměřeně navyšují, což je zcela mimo jeho možnosti.

7. Obžalovaný tedy navrhuje, aby odvolací soud zrušil výrok o trestu napadeného rozsudku, sám rozhodl o uložení trestu odnětí svobody ve výměře 7,5 roku při zachování výroku o trestu propadnutí věci. Pro výkon trestu odnětí svobody, necht' je obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Dále obžalovaný navrhuje zrušení výroků o odčinění nemajetkové újmy v penězích a navrhuje přiznání částky ve výši 50 000 Kč každému z poškozených, avšak bez zákonných úroků z prodlení, při současném odkázání poškozených se zbytkem jejich nároků na řízení ve věcech občanskoprávních.

8. Opatrovnice a zmocněnkyně v jedné osobě JUDr. [jméno] [příjmení], advokátka, podala jménem svých opatrovanců [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] odvolání proti napadenému rozsudku, a to proti jeho výroku o přiznání náhrady nemajetkové újmy nezletilých dětí [anonymizováno]. Odvolatelka připomíná, jak závažného jednání se obžalovaný na nezletilých dětech [anonymizováno] opakovaně dopouštěl, a to minimálně od začátku roku 2021 do 25. 9. 2023, kdy využil jejich absolutní důvěry a náklonnosti v době, kdy mu byly svěřeny rodiči, kteří se jim nevěnovali a neposkytovali jim potřebnou pozornost a obžalovaný pro nezletilé děti byl v dané době jedinou osobou, u níž měly pocit pozornosti a zájmu. Této situace však obžalovaný využil k uspokojování vlastních sexuálních potřeb. Z uvedených důvodů tak odvolatelka považuje výši přiznané částky každému z poškozených za nepřiměřeně nízkou a konstatuje, že obecně vystavení nezletilých dětí takovému jednání, při takové intenzitě zásahu vede k jejich předčasné sexualizaci, narušení vztahů do budoucna a promiskuitě, jakož i k narušení jejich morálního a mravního vývoje. Kromě toho poukazuje odvolatelka na výši přiznané částky poškozenému [jméno], který měl být útoku obžalovaného vystaven jednorázově,

zatímco poškozené nezletilé děti [příjmení] opakovaně po dobu téměř tří let, přičemž jim byly přiznány shodné částky. Domnívá se tak, že ze strany soudu nedošlo k dostatečné individualizaci přiznané náhrady nemajetkové újmy pro jednotlivé poškozené v posuzované věci.

9. Odvolatelka proto navrhuje, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek a sám rozhodl tak, že poškozeným [jméno], [jméno] a [jméno] [příjmení] přizná každému z nich nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 350 000 Kč spolu s úrokem z prodlení v zákonné výši od právní moci rozsudku do zaplacení.

10. Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku i z hlediska správnosti postupu řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, a to z pohledu vytýkaných vad, přičemž k vadám odvoláními nevytýkaným mohl přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ust. § 254 odst. 1 tr. řádu shledal odvolání poškozených nedůvodnými a odvolání obžalovaného částečně, byť velmi marginálně důvodným.

11. Nutno říci, že v posuzované věci byl v řízení před nalézacím soudem uplatněn institut prohlášení viny, který byl akceptován státním zástupcem a podle § 206c odst. 4 tr. řádu přijat nalézacím soudem. Následně bylo dokazování provedeno pouze v omezené míře, a to zejména důkazy vztahujícími se k osobním poměrům obžalovaného, k jeho osobnosti, k jeho trestní minulosti, k jeho předchozímu ochrannému léčení, dále důkazy k uplatněným nárokům poškozených, včetně znaleckých posudků vypracovaných k jejich osobám, a dále důkazy k zajištěným nosičům elektronických dat, o jejichž propadnutí bylo v napadeném rozsudku rozhodnuto. Další důkazy prováděny nebyly, neboť otázka viny, včetně právní kvalifikace skutků popsanych v obžalobě, byla stranami obžaloby a obhajoby učiněna nespornou. V neposlední řadě potom nelze pominout ust. § 206c odst. 7 věta druhá tr. řádu, dle něhož skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadnout opravným prostředkem. Za této situace tak odvolacímu soudu ani nepříslušelo výrok o vině přezkoumávat.

12. V návaznosti na shora uvedené tak byl Vrchním soudem v Praze z titulu odvolání podaného obžalovaným přezkoumán výrok o uloženém nepodmíněném trestu odnětí svobody a výrok o způsobu jeho výkonu, když výrok o uloženém trestu propadnutí věci odvolatelem napaden nebyl. Odvolací soud přitom při tomto přezkumu vycházel především z ust. §§ 38 a 39 tr. zákoníku. Právě z pohledu zákonných kritérií rozhodných pro volbu druhu a výměry trestu nemohl odvolací soud soudu prvního stupně ničeho vytknout. Ten se východiskům pro svoje rozhodnutí v otázce trestu odnětí svobody podrobně věnoval v odstavci 9. a 10. napadeného rozsudku, na něž lze ve stručnosti odkázat, toliko snad s výhradou k formě zavinění, ke které nalézací soud dospěl, zatímco soud odvolací je toho názoru, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil v úmyslu přímém ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, což má nepochybně význam i pro úvahy o postihu za takové jednání. V této souvislosti je třeba zdůraznit trestní minulost obžalovaného, který má 23 záznamů v rejstříku trestů, z čehož 3 záznamy mají zásadní význam pro posouzení projednávané věci, protože v těchto případech byl obžalovaný potrestán za obdobnou trestnou činnost, kvalifikovanou v její méně závažné formě. Této otázce se soud prvního stupně věnoval právě v odstavci 9 napadeného rozsudku. Závažnost jednání obžalovaného je oproti jeho tvrzení naopak velmi vysoká, a to nejen z pohledu právní kvalifikace, která byla na jeho jednání aplikována, ale rovněž z pohledu způsobu provedení trestné činnosti, které se dopustil. Nelze přehlédnout, že poškozenými byly velmi malé děti ve věku 5–10 let, přičemž forma sexuálních praktik, kterých se na nich obžalovaný dopouštěl, byla nesrovnatelná s obdobnými posuzovanými trestnými činy, když obžalovaný přiměl nezletilé děti ve věku 5 a 8 let k přímým sexuálním aktivitám mezi nimi včetně soulože. Snaha obžalovaného přenést iniciativu k těmto praktikám na nezletilého osmiletého chlapce, poškozeného [jméno] [příjmení] jednak naprosto neodpovídá předchozím odsouzením obžalovaného pro obdobné skutky, jednak je projevem bagatelizace vysoké závažnosti jeho jednání vůči poškozeným.

13. Zaštituje-li se obhajoba u obžalovaného diagnostikovanou sexuální parafilí v podobě pedofilie-efebofilie, která by dle jejího názoru měla být důvodem pro mírnější hodnocení jednání obžalovaného, s tímto názorem se odvolací soud naprosto nemůže ztotožnit, a to právě za situace, kdy obžalovaný se takové trestné činnosti dopouštěl opakovaně, byl pro ni dlouhodobě účasten nařízené ochranné sexuologické léčby, která byla ukončena usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 23. 4. 2019, pro nějž byl podkladem znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, vypracovaný dne 25. 2. 2019 MUDr. [jméno] [jméno], CSc., v němž se mimo jiné konstatuje, že odsouzený získal náhled na své jednání a spáchanou trestnou činnost. Je tedy zřejmé, že obžalovaný byl velmi dobře edukován ohledně své poruchy v preferenci sexuálních objektů, kterými byli v předcházející době zejména dospívající chlapci, nicméně mladší 15 let, a stejně tak závadovosti a závažnosti svého počínání. Je jisté třeba přisvědčit, že obžalovaný trpí sexuální parafilí v podobě pedofilie – efebofilie, která mu byla daná a jedná se o poruchu trvalou, nicméně je na nositeli této dispozice předcházet rizikům opakování této trestné činnosti, kdy léčení vede především ke získání náhledu takového jedince, tedy uvědomění si problému a přijetí chování, které by mu v budoucnu zabránilo. Obžalovaný se v této situaci měl především vyhýbat kontaktu s dětmi, minimálně kontaktu rizikového, to znamená v nepřítomnosti další osoby, v soukromí, o samotě, a ne takový kontakt naopak vyhledávat. O naprosté nezodpovědnosti obžalovaného nepochybně svědčí i jím sdělená skutečnost, že po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody po dobu několika let pracoval jako údržbář v dětském pobytovém zařízení. Pokud jde o děti jeho sestry, tyto si sám o své vůli bral do své péče, a to i na přenocování, kdy zřejmě nejčastěji docházelo k nepovoleným a zavrženíhodným sexuálním aktivitám. Tomuto závěru soudu odvolacího zcela odpovídá hodnocení osoby obžalovaného znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v němž jeho rozpoznávací schopnosti ve vztahu k posuzované trestné činnosti byly shledány zcela zachovalými, zatímco ovládací schopnosti byly vlivem poruchy osobnosti a sexuální deviace sníženy mírně až podstatně, nebyly však zcela vymizelé. Obžalovaný tak byl jednoznačně schopen vyhodnotit svůj problém a učinit opatření k tomu, aby jeho závadové chování nemohlo být aktivováno, kdy se předně měl vyvarovat kontaktu s dětmi jako možnými objekty jeho sexuálního zájmu a pro případ vědomí selhávání či dokonce konkrétního selhání měl obžalovaný vyhledat odbornou pomoc, když navíc v rámci absolvovaného ochranného sexuologického léčení byl na odborná pracoviště navázán. Zde nemůže obstát argument obhajoby, že obžalovaný nedosahoval dostatečné rozumové úrovně, neboť tomu znalecké posouzení obžalovaného, ale ani jeho předchozí zkušenosti a způsob života, kdy byl schopen se sám o sebe postarat, neodpovídají. Pokud potom obhajoba uvádí, že zde selhal systém, pokud obžalovanému byla ochranná léčba ukončena, zatímco se následně prokázala recidiva obžalovaného, ani zde nelze s odvolatelem souhlasit. Nelze totiž souhlasit s názorem, že společnost se musí přizpůsobit poruchovému chování jedince, překračujícímu nastavené zákony, ale je to jedinec, který své chování naopak musí přizpůsobit nastaveným společenským pravidlům a v tomto případě dokonce zákonům, pokud se s nimi nechce dostat do konfliktu, za který musí nést odpovědnost. Z uvedeného je tedy zřejmé, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, jak shora konstatoval odvolací soud, neboť jako speciální recidivista si byl velmi dobře vědom jednání, které naplňuje trestnost zanesenou v trestním zákoně se všemi jejími atributy a zcela vědomě se takového jednání opakovaně dopustil s jasným motivem svého sexuálního uspokojení, tedy chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem takovým zákonem chráněný.

14. Kromě těchto přitěžujících okolností a dalších okolností rozhodných pro volbu druhu a výměry trestu nelze odhlédnout od zcela cynického a neakceptovatelného zneužití situace poškozených dětí, které byly sociálně, citově a materiálně handicapovány, kdy obžalovaný zcela vědomě tato místa zaplnil, získal si důvěru těchto dětí a té následně krutě využil. Děti [příjmení], jak vyplývá ze spisového materiálu, pocházejí z velmi nepodnětného prostředí, které nejen že je dostatečně nemotivuje a neposkytuje jim základní návyky, ale zjevně jsou i citově deprivovány, čehož obžalovaný dokázal zneužít, a ačkoli se na jedné straně dětem věnoval, na druhé straně

jejich situace, závislosti na něm a naprosté bezbrannosti s ohledem na jejich věk a prostředí, z něhož pocházely, zneužil k opakovanému uspokojování vlastních sexuálních potřeb, a to bez ohledu na následky, které toto vzhledem k věku poškozených naprosto nepřírozené a nedovolené jednání pro takové zvláště zranitelné oběti přináší a znamená. Stejně závěry potom platí pro obdobné jednání obžalovaného, v tomto případě zcela typické pro jeho sexuální parafii vůči poškozenému nezletilému [jméno] [jméno] [jméno], který byl rovněž kromě svého dětského nevinného věku sociálně znevýhodněn svým přesunem z jiného prostředí (z Anglie do České republiky), které mu jednak přinášelo společně s jeho vývojovým postižením zhoršenou schopnost komunikace, ale zejména v předmětném období znamenalo omezený sociální kontakt s vrstevníky, kdy se poškozený upnul právě na synovce obžalovaného, poškozeného [jméno] [příjmení], s nímž kamarádlil. Obžalovaný potom zneužil situace, kdy poškozený navštívil jeho obydli v době, kdy zde byl obžalovaný sám, a byl motivován setrvat zapůjčením telefonu, na němž si chtěl hrát, a této situace opět zneužil a poškozeného sexuálně napadl.

15. Na straně obžalovaného bylo odvolacím soudem jako polehčující okolnost shledáno v podstatě toliko jeho prohlášení viny, které nepochybně přispělo k urychlení projednání věci před nalézacím soudem, nicméně nelze přehlédnout, že obžalovanému jsou přičítány k tíži toliko situace, které jsou dobře zadokumentovány zajištěnými důkazy, když poškozené děti [příjmení] nebyly motivovány k výpovědi, podle znalkyně psychologičky se snažily negativní zážitky s obžalovaným vytěsnit a obžalovanému neublížit. Je přitom zřejmé, že ačkoli rodiče poškozených dětí [anonymizováno] měli signály, že se k nim obžalovaný chová nevhodně, tuto situaci nijak neřešili, děti neochránili, a naopak je znovu obžalovanému půjčovali. Děti tak zjevně neměly nikde zastání a celá věc vyplynula na povrch až ve chvíli, kdy se obžalovaný dopustil jednání na poškozeném [jméno] [jméno] [jméno], který to sdělil rodičům. Deklaruje-li obžalovaný svoji upřímnou lítost a snahu řešit svůj problém léčbou, odvolací soud je toho názoru, že této jeho upřímnosti lze s těžší uvěřit za situace, kdy své jednání opakoval nejen ve vztahu k předchozím odsouzením, ale právě vůči poškozeným dětem [příjmení], které byly jeho počínání vystaveny dlouhodobě, minimálně po dobu cca 3 let, kdy obžalovaný svůj relaps nijak neřešil a sám konstatoval, že v té době jen přežíval, byl nezodpovědný a požíval alkohol, kterému přičítá velký význam právě při páčání této trestné činnosti. Nicméně je třeba konstatovat, že znalci případnému vlivu alkoholu na jednání obžalovaného žádný významný vliv nepřisuzují. Namítá-li obhajoba, že soud prvního stupně v rámci ústního odůvodnění napadeného rozsudku a jeho písemného vyhotovení význam pozitivního alkoholu na zachování ovládacích schopností obžalovaného posuzoval odlišně odvolací soud konstatuje, že tuto diskrepanci neshledal, a to ani po přehrání zvukového záznamu z hlavního líčení konaného dne 20. 11. 2024, kdy odůvodnění podané předsedou senátu v jednací síni bezprostředně po vyhlášení rozhodnutí a odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozsudku je prakticky totožné.

16. Jinými slovy vinu obžalovaného nejsou žádné okolnosti způsobitelné zmírnit a je nepochybné, že za toto jeho jednání spočívající v několika zvláště závažných zločinech, přečinech a v jednom zločinu, je na místě uložit citelný trest, který byl soudem prvního stupně správně vyměřen v rámci nejprísnější trestní sazby podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, v rozpětí od 5 do 12 let, přičemž tento trest byl ukládán podle § 43 odst. 1tr. zákoníku jako úhrnný za více trestných činů, z nichž jeden další je rovněž zvláště závažným zločinem s totožnou trestní sazbou. Uložil-li tedy nalézací soud v rámci této základní trestní sazby, nijak nenavýšené, trest odnětí svobody v jejích dvou třetinách, konkrétně v trvání 9 let a 8 měsíců, nelze tuto výměru označit za nepřiměřeně přísnou, a to ani z pohledu prohlášení viny obžalovaného, jak bylo velmi podrobně zhodnoceno shora. Argumentace obhajoby, že pro společnost má zásadnější význam uložené ochranné léčení než trest odnětí svobody, v posuzovaném případě nemůže obstát, neboť je zřejmé, že předchozí odsouzení a uložení a vykonávané ochranné sexuologické léčení se minulo účinkem, obžalovaný si z něj žádné ponaučení neodnesl, výchovný účel trestu tak zcela selhal a na místě je ukládat trest čistě represivní a zabezpečující ochranu společnosti před obžalovaným jako speciálním

recidivistou trestných činů v oblasti sexuální svobody. Nelze přitom přehlédnout ani závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie zpracovaného k osobě obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], CSc., který jeho prognózu resocializace vzhledem k osobnosti obžalovaného a jejímu dosavadnímu vývoji označil za extrémně nepříznivou. Z tohoto pohledu nelze přisvědčit odvolání obžalovaného ani v otázce jeho zařazení k výkonu trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť toto vychází ze zákonného ust. § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku z důvodu výměry uloženého trestu za zvlášť závažný zločin, přičemž nebyly shledány žádné okolnosti, které by odůvodňovaly jeho zařazení do mírnějšího typu věznice. Zde se jedná konkrétně o apelaci obhajoby na lepší možnost nápravy obžalovaného v mírnějším typu věznice s ohledem na resocializační programy, popřípadě možnost zařazení do ochranného léčení již v průběhu výkonu trestu. Obžalovaný svým přístupem již dal najevo, jak k možnosti své nápravy přistupuje, jak přistupuje k ostatním členům společnosti, a to zejména těm nejvíce zranitelným, kterými jsou malé děti, jeho oběti.

17. Rovněž uložený trest propadnutí věci, konkrétně zajištěných elektronických zařízení při prohlídce obytného vozu Avia, který obžalovaný v předmětné době využíval, stejně jako výrok o uložení ochranného sexuologického léčení v ústavní formě nedoznali změny, neboť nebyly odvoláním obžalovaného ani napadány a odvolací soud v kontextu se shora uvedenými skutečnostmi neměl důvodu do nich zasahovat. Nutno říci, že trest propadnutí věci byl uložen právě v souvislosti s přečiny výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 191 odst. 1, 3 tr. zákoníku, když těmito elektronickými zařízeními byly pořizovány videozáznamy, popřípadě na nich byly uloženy záznamy se závadovou tematikou z oblasti dětské pornografie. Uložení ochranného léčení sexuologického v ústavní formě potom vychází ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, vypracovaného k osobě obžalovaného, v němž znalci tento druh a formu léčení obžalovaného navrhli, když jeho pobyt na svobodě shledali z psychiatrického a sexuologického hlediska nebezpečným právě pro jeho diagnostikovanou sexuální parafilií – pedofilii – efebofilii a opakovanou speciální recidivu.

18. Konečně z titulu odvolání obžalovaného a opatrovnice poškozených [jméno], [jméno] a [jméno] [příjmení] přezkoumal odvolací soud rovněž výroky o náhradě nemajetkové újmy v penězích, a to ve vztahu ke všem poškozeným, tedy i k poškozenému [jméno] [jméno] [jméno].

19. Obecně je třeba se nejprve zabývat zákonnou úpravou, z níž povinnost k náhradě škody vychází. V tomto směru v adhezním řízení jako ve specifické součásti řízení trestního je třeba postupovat podle jiných právních předpisů, neboť trestní zákoník ani trestní řád pravidla pro stanovení rozsahu nároku poškozených na náhradu škody či nemajetkové újmy neupravuje. Podkladem pro taková rozhodnutí je pak především zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Tento právní předpis přitom nerozlišuje mezi pravidly pro odčinění nemajetkové újmy či pravidly pro náhradu škody. Tato skutečnost vyplývá z § 2910 obč. zákoníku, dle něhož, „škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva“. Podle § 2951 odst. 2 obč. zákoníku, „se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiucněním. Zadostiucnění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy“.

20. Odčiněním újmy při narušení osobnostních práv, ale i způsobem a výší přiměřeného zadostiucnění se zabývají §§ 2956 a 2957 obč. zákoníku. Podle § 2956 obč. zákoníku, „vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy“. Podle § 2957 obč. zákoníku, „způsob a výše přiměřeného zadostiucnění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu, jeho uváděním

ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.“

21. Osobnosti člověka je potom v občanském zákoníku věnovaná část 1, Hlava II., oddíl 6, a ve vztahu k posuzované věci pododdíl 1, 2 a 3. Podle § 81 odst. 1 a 2 obč. zákoníku,, je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.“ Podle § 91 obč. zákoníku,, je člověk nedotknutelný“. Podle § 93 odst. 1 a 2 obč. zákoníku,, mimo případ stanovený zákonem nesmí nikdo zasáhnout do integrity jiného člověka bez jeho souhlasu uděleného s vědomím o povaze zásahu a o jeho možných následcích. Souhlasí-li někdo, aby mu byla způsobena závažná újma, nepřihlíží se k tomu; to neplatí, je-li zásah podle všech okolností nutný v zájmu života nebo zdraví dotčeného. Zákonný zástupce může udělit souhlas k zásahu do integrity zastoupeného, je-li to k přímému prospěchu osoby, která není schopna dát souhlas sama.“

22. Na základě provedených důkazů odvolací soud stejně jako soud nalézací dospěl k závěru, že obžalovaný se na všech poškozených dopustil velmi závažné trestné činnosti, zasahující zcela bezohledně a krutě do jejich osobnostní sféry, kdy poškození byli vystaveni predátorskému jednání obžalovaného jako oběti zvláště zranitelné a bezmocné, a to v případě dětí [anonymizováno] opakovaně. Nárok poškozených na odškodnění v podobě nemajetkové újmy je tak zcela nepochybný, přičemž popsáný stav, který v uplatněných nárocích na náhradu nemajetkové újmy uplatnili všichni poškození prostřednictvím svých zástupců co do důvodu i výše, je podřaditelný právě pod jinou nemajetkovou újmu. Co do důvodu je tak zákonný nárok poškozených opodstatněný, k čemuž postačuje provedené dokazování v rámci trestního řízení a hlavního líčení, z něhož jednoznačně plyne způsob jednání obžalovaného, které velmi zásadně zasáhlo do důstojnosti poškozených, jejich nedotknutelnosti, zásadního porušení práva na svobodu v oblasti nejen sexuální, ale celkově intimní, když neodčinitelně bylo nepochybně zasaženo i do duševního zdraví poškozených, jejich zdravého vývoje obecně, ale i vývoje v sexuální oblasti, v níž došlo k jejich iniciaci velmi brzy, ve věku, kdy je zcela důvodně dána jejich ochrana ve zdravém vývoji a přirozeném prožívání skutečností a událostí odpovídajících jejich věku, které by mělo zachovávat jejich bezstarostnost, na kterou mají ve vztahu k pečujícím osobám nárok. Je však nutno konstatovat, že co se týče dalších případných následků pro poškozené jak děti [příjmení], tak [jméno] [jméno] [jméno], k těmto žádné další dokazování provedeno nebylo, neboť i znalecký posudek z oboru školství a kultura, odvětví psychologie pracuje s osobami poškozených dětí ve vztahu k prožitým událostem a jejich schopnosti je reprodukovat, tedy zejména k jejich věrohodnosti a motivaci k podání konkrétní výpovědi. I odvolací soud tak posuzoval přiměřenost přiznaného zadostiučinění v penězích z pohledu obecného dopadu do práv poškozených srovnatelného s jinými projednávanými případy, kde výše odškodného v podobě náhrady nemajetkové újmy v penězích dosahovala srovnatelných částek a byly-li přiznány částky vyšší, dá se říci, že se zásadně tato okolnost pojila se závažným dopadem jednání pachatele na zdraví poškozeného, k čemuž byly k dispozici potřebné důkazy. Nelze přitom nezmínit, že v případě dětí [anonymizováno] je evidentně jejich přirozený vývoj významně narušen i jejich základním výchovným prostředím, které je zákonitě deformuje, když nemají základní sociální a materiální zabezpečení a elementární podněty ke svému zdravému prožívání. Pokud se měl odvolací soud možnost sám přesvědčit o vystupování všech poškozených v rámci jejich výsledku provedeném ve zvláštním režimu za současného pořízení videonahrávky, děti [příjmení] mají značné vady řeči a omezené vyjadřovací schopnosti. Za této situace nebude jednoznačné, co jejich vývoj, bude-li abnormální, více ovlivní. V tomto směru

dokazování provedeno nebylo, přičemž podle znaleckého posudku PhDr. [jméno] [příjmení], Ph.D. děti jednání obžalovaného zpracovaly, snaží se jej vytěsnit a niče k němu neuvádějí.

23. Z uvedených důvodů, tedy i odvolací soud dospěl k závěru, že částka ve výši 200 000 Kč pro každého z poškozených je částkou přiměřenou s ohledem na všechny známé okolnosti posuzované věci, kdy přiznaná částka odpovídá míře zásahu do osobnostní sféry poškozených, tak, jak byl zjištěn a poškozenými zpracován. Odvolací soud se nedomnívá, že by tento zásah byl u poškozených dětí [anonymizováno] a poškozeného nezletilého [jméno] diametrálně odlišný, neboť byly vystaveny obdobnému jednání obžalovaného a s ohledem na další okolnosti nelze dospět k závěru, že by způsobená jiná nemajetková újma v penězích u poškozených nezletilých dětí [anonymizováno] a poškozeného nezletilého [jméno] byla zásadně závažnější. Proto se odvolací soud zcela ztotožnil v tomto ohledu s rozhodnutím soudu nalézacího a přiznané částky ve výši 200 000 Kč pro každého z poškozených nijak neměnil, a to ani v případě poškozeného nezletilého [jméno], kde byl nucen výrok o náhradě škody revidovat.

24. Odvolací soud z titulu odvolání podaného obžalovaným otázku přiměřenosti výše přiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích stejně jako soud prvního stupně podrobil testu proporcionality k osobním a majetkovým poměrům obžalovaného, nicméně dospěl k závěru, že zde nejsou žádné důvody pro snížení přiznané náhrady ve smyslu ust. § 2953 odst. 1 občanského zákoníku, dle něhož, „z důvodů zvláštního zřetele hodných soud náhradu škody přiměřeně sníží. Vezme přitom zřetel zejména na to, jak ke škodě došlo, k osobním a majetkovým poměrům člověka, který škodu způsobil a odpovídá za ni, jakož i k poměrům poškozeného. Náhradu nelze snížit, byla-li škoda způsobena úmyslně.“ U obžalovaného žádné takové výjimečné okolnosti konstatovat nelze, obžalovaný je stále osobou v produktivním věku, a i když nebyl zjištěn žádný jeho majetek, je jistě v jeho silách náhradu poškozeným hradit v přiměřených splátkách. Dovolává-li se obžalovaný snížení této povinnosti vůči poškozeným a žádá-li zohlednění jeho věku, výdělkových, majetkových a osobních poměrů, jistě nelze přehlédnout, jakým závažným způsobem obžalovaný zasáhl do života poškozených v jejich velmi útlém věku, aniž by se na jejich životní situaci a následky, které jeho jednání může pro tyto malé děti celoživotně způsobit, nijak neohlížel. Odvolací soud připouští proporcionalitu přiznaného nároku a současně uložené povinnosti v rámci náhrady škody či nemajetkové újmy v penězích, nicméně tato proporcionalita kromě poměrů povinného musí být vyváжена právě i závažností jednání pachatele, kterého se dopustil, a následky, které svou trestnou činností způsobil. Odškodnění tak nemůže být toliko symbolické, kterého se domáhá obžalovaný ve výši 50 000 Kč pro každého z poškozených, neboť by docházelo k naprosté bagatelizaci utrpení a zájmů obětí trestných činů, v tomto případě zvláště zranitelných obětí – malých dětí. I postoj obžalovaného k otázce odškodnění poškozených svědčí o absenci jeho náhledu na závažnost jednání, kterého se dopustil, i o významu obžalovaným deklarované lítosti, kterou nikterak nesměruje na oběti svého neospravedlnitelného jednání, ale především na sebe a na důsledky, které mu ze spáchané trestné činnosti plynou.

25. Odvolací soud dále jako součást výroku o náhradě nemajetkové újmy v penězích přezkoumal i přiznané příslušenství konkrétních částek a dospěl k závěru, že předně není zřejmé, z čeho obhajoba vychází, pokud se domáhá nepřiznání úroků z prodlení, když sama je nazývá úroky zákonnými, jedná se tedy o poměrně stanovenou částku odpovídající výši přiznané náhrady, na kterou má oprávněný ze zákona nárok. Požaduje-li jej tedy, není důvodu mu nevyhovět. Výše úroku z prodlení je přitom upravena vládním nařízením číslo 351/2013 Sb. ve znění účinném od 1. 7. 2023, podle jehož § 2, výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši reposazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.“ Pokud jde o úrok z prodlení uplatňovaný za poškozeného nezletilého [jméno] [jméno] [jméno], zde nezbylo odvolacím soudem než do výroku zasáhnout, neboť úrok z prodlení měl být správně přiznán a také odvolacím soudem přiznán byl od 22. 11. 2024, kdy se obžalovaný dostal do prodlení. Nárok na náhradu nemajetkové újmy byl totiž poprvé uplatněn u hlavního líčení dne 20. 11. 2024, následujícího dne tedy byl obžalovaný povinen plnit, a pokud

k tomuto plnění nedošlo, následujícího dne, tedy 22. 11. 2024 se dostal do prodlení. Zákonný úrok z prodlení pro toto období činil 12,75 %. Z tohoto důvodu byl tedy výrok o náhradě nemajetkové újmy v penězích ve vztahu k poškozenému nezletilému [jméno] [jméno] [jméno] zrušen a znovu bylo rozhodnuto tak, že mu byla přiznána shodná částka se shodným úrokem z prodlení, který byl toliko přiznán o den později než v napadeném rozsudku. V případě poškozených dětí [anonymizováno] byl úrok z prodlení uplatněn v zákonné výši od právní moci rozsudku do zaplacení. Zákonný úrok z prodlení od 1. 1. 2025 přitom činí 12 %.

26. Vrchní soud v Praze tedy v souladu se shora uvedenými skutečnostmi a důvody přiznal relevanci odvolání obžalovaného, avšak pouze v marginální otázce stanovení okamžiku jeho prodlení při plnění povinnosti k náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozenému [jméno] [jméno] [jméno]. Byť v ostatních namítaných částech Vrchní soud v Praze odvolací námitky obžalovaného neakceptoval, je třeba konstatovat, že ve svém celku bylo odvolání obžalovaného úspěšné. Naopak odvolání podané prostřednictvím opatrovnice [příjmení] [jméno] [příjmení] za poškozené nezletilé [jméno], [jméno] a [jméno] [příjmení] shledal odvolací soud nedůvodnými, a proto je podle § 256 tr. řádu zamítl. Celkově je třeba konstatovat, že z titulu podaných odvolání byl rozsudek změněn pouze okrajově ve výroku o náhradě nemajetkové újmy v penězích ve vztahu k poškozenému [jméno] [jméno] [jméno], zatímco v ostatních výrocích zůstal beze změn.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ust. § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ust. § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 31. ledna 2025

JUDr. Eva Brázdilová
předsedkyně senátu